

[Justitsministeren.]

Redegørelse eller refereret den i nogle almindelige Vendinger, saa vilde de samme Blade, som nu har spillet foragede, have fejlet disse almindelige Udtalelser til Side som ganske uegnede til at standse den paa-gaaende Agitation, saa vilde de bagefter have forlangt at faa at vide, hvad det var, Justitministeren virkelig vidste.

Der er i øvrigt adskillige af disse særlig foragede Redaktører, som ikke tidligere har holdt sig tilbage af Hensyn til deres Læsere, naar det drejede sig om intime Afsløringer i Sædelighedssager, Tilfælde, hvor vi andre lejlighedsvis har fundet, at visse Detailler ikke var nødvendige for Sagens Klarlæggelse for Offentligheden. Hvortil da dette gennemsigtige Hykleri ved denne Lejlighed! I mine Øjne er den Omstændighed, at man tror at kunne skade en Minister eller ramme en politisk Modstander, aldeles ikke tilstrækkelig til, at man i et alvorligt moralsk Spørgsmaal optræder som forarget paa uskyldige Læseres Vegne, navnlig ikke, naar man selv bestemmer, hvad de maa læse, og hvad de ikke maa læse. Jeg siger med Huxley: „Gud bevare os naadigt for et dydigt Bæst“ — men en snedigt tilrettelagt hyklerisk Spekulation i Folks moralske Forargelse for at ramme en politisk Modstander er nu heller ikke altid hyggelig, selv om man paa Forhaand kender baade disse Blades Moral, deres Motiver og deres Bagmænd.

Den tredie og afgørende Hovedindvending, man har rejst, vedrører man kan vel sige Hovedspørgsmaalet, Spørgsmaalet om den lovmæssige Begrundelse af Justitsministerens Offentliggørelse af en Beretning om, hvad der er sket i et lukket Retsmøde.

De Indvendinger af mere juridisk Karakter, som gaar igen i Kritikken af disse to Redegørelser, er navnlig fire.

Den første gaar ud paa, at de fremdragne Forhold slet ikke har været fremme for Nævningetinget, saaledes at det maa anses for udelukket, at de kan have paa-virket Nævningernes Afgørelse — det troede den ærede Forespørger jo ogsaa. Det hævdes som Følge heraf, at der foreligger en Krænkelser af et af Retsplejelo-vens allervigtigste Principper — naar man krænker noget, er det jo altid det vigtigste, det gaar ud over —, nemlig den Grund-sætning, at hvad der skal komme en sigtet til Skade, maa fremføres imod ham under Sagen paa en saadan Maade, at han og hans Forsvarer har fuld Adgang til at imødegaa, hvad der lægges ham til Last — saaledes ræsonnerer jo navnlig Professor Hurwitz i „Politiken“ for 6. Marts.

For det andet hævdes det, at det under alle Omstændigheder er i Strid med Retsplejelo-vens § 31, at der senere finder en Offentliggørelse Sted af, hvad der er fore-gaaet i et lukket Retsmøde, idet det paa-staas, at Retsplejelo-vens § 31 indeholder et ubetinget Forbud, som hverken Retten selv eller nogen anden kan dispensere fra — saa-ledes navnlig „Jurist“ i „Berlingske Tiden-de“s „Lov og Ret“ for 8. Marts, som ogsaa den ærede Forespørger synes at have dyrket.

For det tredie bestrides det, at der nogen Sinde kan foreligge en saadan ekstra-ordinær Situation, at nødretlige Betragt-ninger kan retfærdiggøre en Tilsidesættelse af den formelle Bestemmelse i Retsplejelo-ven, idet det paa-staas, at man derved vil give Nødretsbegrebet en saa vid Udstrækning, at Retsplejelo-vens udtrykkelige Regler og Grundprincipper prisgives til Vilkaarlighed — ligeledes anført af Professor Hurwitz i „Politiken“ for 6. Marts.

Endelig hævdes det for det fjerde, at Nødretsbetragtningen i hvert Fald ikke kunde paaberaabes i det foreliggende Til-fælde, fordi der forelaa en anden lovlig Ud-vej, som var naturligere, nemlig Appel til Højesteret af Straffudmaalingen.

Hvis disse fire Hovedindvendinger vir-kelig var rigtige, hvis de beroede paa rigtige Oplysninger, vilde jeg være den første til at indrømme, at Justitsministerens Op-træden var ikke alene ulovlig, men ogsaa forkastelig, men de er ikke rigtige, og jeg synes derfor, at jeg har Lov til at beklage mig over, at man paa den Maade fra i øvrigt anset juridisk Side vildleder ikke alene ledende Redaktioner, men tillige baade Indsendere og Læsere. Hvor ofte har jeg ikke i den sidste Uges Tid set Artikler og Indsendere, som den ærede Forespørger i Dag, trygt bygge paa Paastanden om, at Indholdet af Rigsadvokatens Redegørelse var ukendt baade for Nævninger, Forsvarer og tiltalte! Og saa har Professor Hurwitz og andre dog ganske Uret paa dette Punkt. Det er rigtigt, at der ikke under Sagen var rejst Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 232, der omhandler Krænkelser af Blufærdigheden ved uterligt Forhold, og at de Momenter, der kunde have givet Grundlag for en saadan Tiltale, ikke blev omtalt under den offentlige Domsforhandling.

I førstnævnte Tilfælde er Forholdet ganske vist det, at Statsadvokaten havde indstillet, at der blev rejst Tiltale for uterligt Forhold for Overtrædelse af Straffelovens § 232, men at Rigsadvokaten ikke havde ment at burde tiltræde dette, navnlig fordi Straffansvaret for det groveste af Tilfældene,